Diumenge 21 (C) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Lc* 13,22-30): En aquell temps, [Jesús] anava per les ciutats i pobles, ensenyant i fent camí cap a Jerusalem. I un li va demanar: «Senyor, ¿són pocs els qui se salven?». I ell els digué: «Esforceu-vos a entrar per la porta estreta, perquè us dic que molts tractaran d'entrar i no podran. I quan s'aixequi l'amo de la casa i tanqui la porta, començareu de fora estant a trucar a la porta, dient: "Senyor, obre'ns", i, responent, us dirà: "No sé d'on sou". Llavors començareu a dir: "Hem menjat i hem begut amb tu, i has ensenyat en les nostres places"; i dirà, parlant amb vosaltres: "No sé d'on sou; aparteu-vos de mi tots els qui obreu la iniquitat". Allí serà el plor i el cruixir de dents, quan veureu Abraham i Isaac i Jacob, i tots els profetes en el regne de Déu, mentre que vosaltres sou trets a fora. I vindran d'orient i d'occident, i del nord i del sud, i s'asseuran en el regne de Déu. I mireu que n'hi ha d'últims que seran primers, i n'hi ha de primers que seran últims».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Senyor, ¿són pocs els qui se salven?»

Mn. Pedro IGLESIAS Martínez
(Ripollet, Barcelona, Espanya)

Avui, l'Evangeli ens situa davant del tema de la salvació de les ànimes. Aquest és el nucli del missatge del Crist i la "llei suprema de l'Església" (així ho afirma, sense anar més lluny, el mateix Codi de Dret Canònic). La salvació de l'ànima és una realitat quant a do de Déu, però per als qui encara no hem travessat el llindar de la mort és tan sols una possibilitat. Salvar-nos o condemnar-nos!, és a dir, acceptar o rebutjar l'oferta de l'amor de Déu per tota l'eternitat.

Deia sant Agustí que «es féu digne de pena eterna l'home que anihilà en si mateix el bé que pogué ser etern». En aquesta vida solament hi ha dues possibilitats: o amb Déu, o el no res, perquè sense Déu res no té sentit. Des d'aquesta perspectiva, vida, mort, alegria, dolor, amor, etc. són conceptes desproveïts de lògica quan no participen de l'ésser de Déu. L'home, quan peca, esquiva la mirada del Creador, i la centra sobre si mateix. Déu mira incessantment amb amor el pecador, i per tal de no forçar la seva llibertat, espera un gest mínim de voluntat de retorn.

«Senyor, ¿són pocs els qui se salven?» (Lc 13,23). Crist no respon a la interpel·lació. La pregunta restà, aleshores, sense resposta, i també avui, ja que «és un misteri inescrutable entre la santedat de Déu i la consciència de l'home. El silenci de l'Església és, doncs, l'única posició oportuna del cristià» (Joan Pau II). L'Església no es pronuncia sobre els qui habiten l'infern, però —tot basant-se en les paraules de Jesucrist— sí que ho fa sobre la seva existència i el fet que hi haurà condemnats en el judici final. I tot aquell que negui això, sigui clergue o laic, incorre sense més preàmbuls en heretgia.

Som lliures per a tornar la mirada de l'ànima al Salvador, i som també lliures per a obstinar-nos en el seu rebuig. La mort petrificarà aquesta opció per a tota l'eternitat.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «El cristianisme no és qüestió de persuasió, sinó de grandesa» (Sant Ignasi d'Antioquia)

- «L'Església no creix per proselitisme sinó "per atracció"» (Francesc)

- «S'entra en pregària com s'entra en litúrgia: per la porta estreta de la fe. A través dels signes de la seva Presència, nosaltres cerquem i desitgem el Rostre del Senyor, volem escoltar i guardar la seva Paraula» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.656)